

kraft at gå standhaftigt på Frelserens velsignede vej – for det er begyndelsen til visdom, når vi ser os selv klart.

Når vi gør det, vil vores gavmilde Gud lede os ved hånden og give os svar på vore bønner; vi vil »blive gjort stærke og blive velsignet fra det høje«. ¹⁴

Mine elskede venner, det første skridt på den sande discipels vidunderlige og tilfredsstillende sti begynder med, at vi stiller dette enkle spørgsmål:

»Det er vel ikke mig, Herre?«

Dette vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 26:21-22; fremhævelse tilføjet.
2. Matt 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, »The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is«, *New York Times*, 20. juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger og David Dunning, »Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments«, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, s. 1121-1134. »I løbet af 4 undersøgelser fandt forfatterne, at deltagere, der scorede i den nederste fjerdedel af prøverne om humor, grammatik og logik, i meget høj grad overvurderede deres præstationer og evner i prøven. Selvom deres prøvescore viste, at de var blandt de laveste, så bedømte de sig selv til at være et stykke over middel (fra resumeet på psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There*, 2007, kap. 3. Undersøgeren bad tre partnere om at bedømme deres egne bidrag til firmaets succes. Deres samlede vurdering af deres egne bidrag blev i alt 150 procent.
6. 1 Tim 1:11.
7. 2 Kor 4:4.
8. Luk 12:34.
9. Ef 3:18.
10. L&P 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Eter 12:27.
13. Jak 4:6, 10.
14. L&P 1:28.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det forberedende præstedømme

I forberedelse til præstedømmet tæller »vis mig« mere end »fortæl mig«.

Jeg er taknemlig for at være samlet med Guds præstedømme, der strækker sig ud over hele verden. Jeg sætter pris på jeres tro, jeres tjeneste og jeres bønner.

Mit budskab i aften handler om Det Aronske Præstedømme. Det er også til alle os, der bidrager til udførelsen af Herrens løfter til dem, der bærer det, der i skrifterne beskrives som det »mindre præstedømme«. ¹ Det kaldes også det forberedende præstedømme. Det er den glørværdige forberedelse, som jeg vil tale om i aften.

Herrens plan for sit værk er fyldt med forberedelse. Han forberedte jorden, så vi kan blive prøvet og opleve de muligheder, der findes her på jorden. Mens vi er her, befinder vi os i det, skrifterne kalder en »prøvestand«. ²

Profeten Alma beskrev den afgørende vigtighed af denne forberedelse til evigt liv, hvor vi kan bo for evigt sammen i familier med Gud Faderen og Jesus Kristus.

Han forklarede behovet for forberedelse på denne måde: »Og vi ser, at døden kommer over menneskeslægten, ja, den død, der er blevet omtalt af Amulek, hvilken er den timelige død; dog blev der tilstedt mennesket

et tidsrum, hvori han kunne omvende sig; derfor blev dette liv en prøve-tilstand, en tid til at berede sig til at møde Gud; en tid til at berede sig til den uendelige tilstand, som er blevet omtalt af os, og som er efter de dødes opstandelse.« ³

På samme måde som den tid, vi har fået til at leve her på jorden, er til at forberede os på at møde Gud,

er den tid, vi har fået til at tjene i Det Aronske Præstedømme, en mulighed for at forberede os til at lære, hvordan vi på afgørende vis hjælper andre. På samme måde som Herren giver os den hjælp, vi har brug for til at klare jordelivets prøvelser, sender han os også hjælp i vores præstedømmeforberedelse.

Mit budskab er til dem, som Herren sender for at forberede bærere af Det Aronske Præstedømme, og også til dem, der bærer Det Aronske Præstedømme. Jeg taler til fædre. Jeg taler til biskopper. Og jeg taler til dem i Det Melkisedekske Præstedømme, som er blevet betroet som kammerater og lærere til de unge mænd, der forbereder sig til præstedømmet.

Jeg taler i lovprisning og taknemlighed over mange af jer rundt om i verden og i tidernes løb.

Det ville være skødesløst af mig, hvis jeg ikke talte om en grenspræsident og en biskop fra min ungdom. Jeg blev diakon som 12-årig i en lille gren i den østlige del af USA. Grenen var så lille, at min storebror og jeg var de eneste i Det Aronske Præstedømme, indtil min far, der var grenspræsident, inviterede en midaldrende mand til at tilslutte sig Kirken.

Den nydøbte modtog Det Aronske Præstedømme og sammen med

det en kaldelse om at våge over Det Aronske Præstedømme. Jeg husker det stadig, som var det i går. Jeg mindes de smukke efterårsblade, idet den nydøbte tog ud sammen med min bror og mig for at gøre noget for en enke. Jeg husker ikke, hvad projektet var, men jeg husker følelsen af, at vi i præstedømmets kraft var forenede i at gøre det, som jeg senere opdagede, at Herren har sagt, at vi alle skal gøre for at blive tilgivet for vores synder og derved være forberedte til at se ham.

Når jeg nu ser tilbage, føler jeg mig taknemlig for en grenspræsident, der kaldte en nydøbt til at hjælpe Herren med at forberede to drenge, som ville vokse op og en dag blive biskopper, der tager sig af de fattige og trængende og også præsiderer over det forberedende præstedømme.

Jeg var stadig diakon, da vores familie flyttede til en stor menighed i Utah. Det var første gang, jeg havde følt kraften i et kvorum i Det Aronske Præstedømme. Det var faktisk første gang, at jeg så et kvorum. Og senere blev det den første gang, jeg følte kraften og velsignelsen ved en biskop, der præsiderede over præsternes kvorum.

Biskoppen kaldte mig til at være hans førsteassistent i præsternes kvorum. Jeg mindes, at han selv underviste kvorummet – selv om han havde

travlt, og hvor han kunne have kaldet andre dygtige mænd til at undervise os. Han arrangerede stolene i en cirkel. Han fik mig til at sidde på stolen ved siden af sig, til højre for ham.

Jeg kunne se over hans skulder, når han underviste. Han så somme tider ned på sine omhyggeligt nedskrevne noter i den lille lædermappe på sit ene knæ og på de slidte og markerede skrifter, som lå åbne på det andet knæ. Jeg kan huske begejstringen, når han genfortalte beretningerne om mod fra Daniels Bog og sit vidnesbyrd om Frelseren, Herren Jesus Kristus.

Jeg vil altid huske, hvordan Herren kalder kammerater, der er omhyggeligt udvalgt til de præstedømmebærere, som forbereder sig.

Min biskop havde stærke rådgivere, og af grunde jeg ikke forstod dengang, ringede han mere end én gang hjem til mig og sagde: »Hal, jeg har brug for, at du tager med mig på nogle besøg.« Engang tog han mig med hjem til en enke, der boede alene og ikke havde noget mad i huset. På vejen hjem stoppede han sin bil, åbnede sine skrifter og fortalte mig, hvorfor han behandlede den enke, som om hun havde kræfter til ikke blot at sørge for sig selv, men også til at hun engang i fremtiden kunne hjælpe andre.

Et andet besøg gik til en mand, der

længe ikke var kommet i kirken. Min biskop inviterede ham til at komme tilbage til de hellige. Jeg følte min biskops kærlighed til en person, der for mig syntes at være en oprører og fjende, der ikke kunne elskes.

Ved endnu en lejlighed besøgte vi et hjem, hvor to små piger blev sendt hen til døren af deres alkoholiserede forældre. De små piger sagde gennem netdøren, at deres mor og far sov. Biskoppen blev ved med at tale til dem, smilede og roste dem for deres godhed og mod i noget, der for mig virkede som 10 minutter eller længere. Da vi gik væk, sagde han stille: »Det var et godt besøg. De små piger vil aldrig glemme, at vi kom.«

To af de velsignelser, som en seniorkammerat kan give, er tillid og at være et eksempel på omsorg. Det så jeg, da min søn fik en hjemmelærerkammerat, der havde væsentlig mere erfaring med præstedømmet, end han havde. Hans seniorkammerat havde været missionspræsident to gange og tjent i andre ledende stillinger.

Før de tog på besøg hos deres familier, bad den ældre præstedømmeleder om lov til at besøge min søn i vores hjem inden. De lod mig lytte med. Seniorkammeraten åbnede med bøn og bad om hjælp. Derpå sagde han noget lignende dette til min søn: »Jeg tror, at vi bør undervise i en lektion, der for denne familie vil lyde som et kald til omvendelse. Jeg tror, at de ikke vil modtage det ret godt, hvis jeg siger noget. Jeg tror, at de vil tage bedre imod det budskab, hvis det kom fra dig. Hvad mener du om det?«

Jeg kan huske frygten i min søns øjne. Jeg kan stadig føle lykken i det øjeblik, hvor min søn accepterede den tillid.

Det var ikke tilfældigt, at biskoppen satte de to sammen. Det var med omhyggelig forberedelse, at den ældre

kammerat havde opdaget, hvordan situationen var hos den familie, de nu skulle undervise. Det var gennem inspiration, at han følte, at han skulle træde et skridt tilbage og stole på en uerfaren ung mand til at kalde nogle af Guds ældre børn til omvendelse og i sikkerhed.

Jeg kender ikke resultatet af deres besøg, men jeg ved, at en biskop, en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme og Herren forberedte en dreng til at være præstedømmebærer og til en dag at være biskop.

Nuvel, historier om held med forberedelse til præstedømmet kender I fra det, I har set, og det, I har oplevet i jeres eget liv. I kender og har været den slags biskopper, kammerater og forældre. I har set Herrens hånd i jeres forberedelse til de præstedømmepligter, som han vidste lå foran jer.

Alle os i præstedømmet har en forpligtelse til at hjælpe Herren til at forberede andre. Der er meget, vi kan gøre, som vil betyde mest. I vores undervisning om læren er vores eksempel i at efterleve læren endnu stærkere end at bruge ord.

Det vigtigste i vores præstedømmetjeneste er at invitere andre til at komme til Kristus gennem tro, omvendelse, dåb og ved at modtage Helligånden. Præsident Thomas S. Monson har fx holdt taler om at vække hjertet for alle disse læresætninger. Men det, jeg ved, han gjorde for mennesker og missionærer og Kirkens venner, da han præsiderede over Toronto-missionen, motiverer mig til handling.

I forberedelse til præstedømmet tæller »vis mig« mere end »fortæl mig«.

Det er derfor, at skrifterne er så vigtige i vores forberedelse til præstedømmet. De er fyldt med eksempler. Jeg føler, at jeg kan se Alma følge englens befaling og derefter skynde sig tilbage og undervise de ugudelige i Ammonihah, der havde afvist ham.⁴ Jeg kan føle kulden i fængslet, da Gud bad profeten Joseph om at fatte mod og fortalte ham, at der blev våget over ham.⁵ Med disse billeder fra skriften i mente kan vi blive forberedt på at udholde, selv når det er hårdt.

En far eller en biskop eller en ældre hjemmelærerkammerat, der viser, at han stoler på en yngre

præstedømmebærer, kan ændre hans liv. Et medlem af De Tolv Apostles Kvorum bad engang min far om at skrive en kort artikel om videnskab og religion. Min far var en berømt videnskabsmand og en trofast præstedømmebærer. Jeg husker stadig det øjeblik, da han rakte mig artiklen, han havde skrevet, og sagde: »Her, før jeg sender den til De Tolv, vil jeg gerne have dig til at læse den. Du vil vide, om det er sandt.« Han var 32 år ældre end mig og uendeligt klogere og mere intelligent.

Jeg bliver stadig styrket af den tillid, som en stor far og præstedømmebærer viste mig. Jeg vidste, at hans tillid ikke var til mig, men at Gud kunne og ville fortælle mig, at det er sandt. I mere modne kammerater kan velsigne en yngre præstedømmebærer, som forbereder sig, når som helst I viser dem den slags tillid. Det vil hjælpe ham til at stole på den stille følelse af inspiration, der kommer, når han en dag placerer sine hænder for at besegle en velsignelse for at helbrede et barn, som lægerne har sagt vil dø. Den tillid har hjulpet mig mere end én gang.

Vores fremgang med at forberede andre til præstedømmet kommer i forhold til, hvor meget vi elsker dem. Det er især sandt, når vi skal irettesætte dem. Tænk på det øjeblik, hvor en bærer af Det Aronske Præstedømme måske ved nadverbordet begår en fejl

i udførelsen af en ordinance. Det er alvorligt. Somme tider kræver fejltagelsen en offentlig rettelse med mulighed for krænkelse, en følelse af ydmygelse eller endda at blive afvist.

I husker Herrens råd: »Irettesæt i tide med skarphed, når du bliver tilskyndet af Helligånden, og udvis derefter et større mål af kærlighed til den, som du har irettesat, for at han ikke skal betragte dig som sin fjende.«⁶

Ordene *større mål* har især betydning, når man forbereder præstedømmebærere, og de skal irettesættes. Ordene antyder et større mål af den kærlighed, der allerede var der. At udvise handler om det større mål. De af jer, som forbereder præstedømmebærere, vil bestemt se dem begå fejl, men før de bliver rettet, må de først have mærket jeres kærlighed jævnlige. De må have mærket jeres oprigtige ros, før de vil tage imod jeres irettelsesættelse.

Herren selv ringeagtede ikke dem med det mindre præstedømme, hvilket viser deres potentiale og værd for ham. Lyt til disse ord, som blev udtalt af Johannes Døber, da Det Aronske Præstedømmes blev gengivet: »Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsenkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis

sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed.«⁷

Det Aronske Præstedømme er et tillæg til det større Melkisedekske Præstedømme.⁸ Som præsident over hele præstedømmet præsiderer Kirkens præsident også over det forberedende præstedømme. Hans budskab i årenes løb om at gå ud og komme andre til undsætning passer perfekt med mandatet om at bringe omvendelsens evangelium og dåb ud til andre.

Diakonernes, lærerens og præsternes kvorum mødes regelmæssigt for at drage hvert eneste medlem af kvorummet til Herren. Præsidentskaber giver medlemmer til opgave at række ud i tro og kærlighed. Diakonerne uddeler nadveren med ærbødighed og tro, så medlemmerne føler forsoningens påvirkning og forpligter sig til at holde befalingerne, når de nyder disse hellige symboler.

Lærere og præster beder med deres kammerater for at våge over Kirken, person for person. Og disse kammeratskaber beder sammen, når de hører om behov og håb hos en families overhoved. Og når de gør det, bliver de forberedt til den store dag, hvor de vil præsidere i tro som far i deres egen familie.

Jeg vidner om, at alle dem, der tjener sammen i præstedømmet, forbereder et folk til Herrens komme. Gud Faderen lever. Jeg ved – jeg ved det – at Jesus er Kristus, og at han elsker os. Præsident Thomas S. Monson er Herrens levende profet. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Se Alma 8:14-18.
5. Se L&P 122:9.
6. L&P 121:43.
7. L&P 13:1.
8. Se L&P 107:14.

